

Amor.^{136.}

Oh, l'home del cel!

No 'm fugas, amor, no 'm fugas,
no 'm deixes en eix sorral.

Si a ton cel t'ànima 'm fugas,
i perquè 'm deixas al portat?

Si la porta m'has oberta
del somni que m'ha etsisat,
i perquè t'ànima 's desperta
per sobre la veritat?

Blana son ab mes parpelles
densobre nos ulls estan,
que ja amor les maravelles
d'aquell àngel reludent.

Si es un somni que m'entremena
aquesta visió, oh amor!

Doltam d'una nit eterna,
- no desperte may lo cor.

Portam en tes blanques ales
a ton ideal palau,
y dins tes daurades sales
per sempre restaré esclau.

Y portam als pens d'aquella
il·lusió per qui sospir,
tant il·lusoria com bella,
que desde 'l mon just ovir.

a
En nitte de dançades bromes
mostram l'estel matinal;
recull l'ànima en tes plomes
y muntam al ideal.

Que si es somni que m'entruerna
aquesta visió etsisant,
amor, portam nit eterna
y fesme viure somniant.

Barcelona, 1 de Juliol del 1912